

Arrest

nr. 53 811 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Tabanovc (Macedonië), maar woonde u al lange tijd in Preshevë (Zuid-Servië) en bezit u het Servisch staatsburgerschap. U bent niet in het bezit van het Macedonisch staatsburgerschap.

Na uw huwelijk met Abdusamed Bakiji (O.V. 6.484.994), een etnische Albanees uit Biljac, gemeente Bujanoc (Zuid-Servië), trok u bij hem in Biljac in.

In 1999 sloot uw echtgenoot zich aan bij het Kosovaarse Bevrijdingsleger, het UÇK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës). Na de oorlog in Kosovo bleef uw echtgenoot vooral in Kosovo, meerbepaald in Gjilan, wonen. U verbleef toen ook meestal bij hem.

In 2001 sloot uw echtgenoot zich vervolgens aan bij het etnisch Albanese Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc, het UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit).

Na afloop van het conflict in Zuid-Servië medio 2001 ging uw echtgenoot opnieuw in Kosovo wonen. Daar bleef hij tot 2003. Uzelf reisde in die periode heen en weer tussen Biljac (Zuid-Servië), waar u bij uw schoonfamilie verbleef, en Kosovo.

Uw echtgenoot en kinderen, die in Kosovo geboren werden, bezitten actueel ook het Kosovaars staatsburgerschap.

In 2003 kwam uw echtgenoot terug in Biljac wonen.

In 2005 kreeg hij te horen dat hij voor een rechtbank moest verschijnen. Om die reden keerde hij terug naar Kosovo.

Vanaf dan tot jullie komst naar België bleef uw echtgenoot steeds in Kosovo. Enkele dagen voor Nieuwjaar 2009 viel de Servische gendarmerie uw woning in Biljac binnen op zoek naar uw echtgenoot en naar wapens. Uit schrik durfde u niet meer met uw kinderen in uw eigen woning te blijven en trok u in bij uw schoonouders in Biljac. Tezelfdertijd arresteerde de gendarmerie meerdere andere Albanezen in de Preshevë-vallei. In mei 2009 voerde de politie een huiszoeking uit in uw eigen woning. Opnieuw was men op zoek naar uw echtgenoot en naar wapens. Uw echtgenoot werd gezocht omwille van zijn oorlogsverleden als soldaat. Na deze tweede huiszoeking besloot u zich bij uw echtgenoot in Kosovo te voegen. U bleef er enkele maanden tot jullie komst naar België in september 2009. Jullie kwamen hier aan op 8 september 2009 en vroegen nog dezelfde dag asiel aan. Na jullie aankomst in België stuurde uw schoonvader jullie nog een arrestatiebevel op dat werd afgeleverd voor uw echtgenoot. U wenst niet naar Servië terug te keren omdat uw echtgenoot schrik heeft om terug te gaan aangezien hij er gezocht wordt ten gevolge van zijn voormalig lidmaatschap van het UÇK en het UÇPMB. Naar Kosovo kunnen jullie niet terug omdat er daar spionnen zijn. Meer weet u hierover evenwel niet. Op 22 december 2009 kwam ook uw broer Hajriz Sahiti (O.V. 6.550.861) in België aan. Hij diende hier op 23 december 2009 samen met zijn gezin een asielaanvraag in. Hij was samen met uw echtgenoot actief bij het UÇK en het UÇPMB. Ter staving van uw identiteit legde u uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 22 april 2009 te Bujanoc, neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die uw echtgenoot, Abdusamed Bakiji (O.V. 6.484.994), heeft uiteengezet, met name de problemen die hij had met de Servische autoriteiten omdat hij lid is geweest van het UÇK en het UÇPMB (CGVS I p. 5; CGVS II p.2-5). Uzelf heeft persoonlijk nooit concrete problemen gekend noch met andere burgers noch met de autoriteiten en dit zowel in Servië als in Kosovo (CGVS I p. 5; CGVS II p. 5). In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitskaart kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Zij staft immers uitsluitend uw identiteit en Servisch staatsburgerschap, maar deze elementen staan voor mij niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien is voor eind oktober - begin november 2010.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. B.. Zij roept geen eigen motieven in (zie het verhoorverslag van 15 april 2010, p. 5):

Vraag: “Baseert u uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot?”

Antwoord: “Ja, inderdaad en ik heb tegen mijn man gezegd “waar je ook naartoe gaat, ik volg u”.

Vraag: “Heeft u persoonlijk concrete problemen gekend in Servië?”

Antwoord: “Nee, ik heb er geen gehad”.

Vraag: “U bent ook in Kosovo geweest, heeft u daar ooit concrete problemen gekend met iemand?”

Antwoord: “Nee”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 809 van 23 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Een schending van het beginsel van de fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen het geval is.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te raden welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat verzoeker niet uitlegt op welke manier dit artikel zou geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52/2 §2 (zie het verzoekschrift, p. 6) van de voormelde wet van 15 december 1980, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij brief van 1 april 2010 aan de commissaris-generaal gevraagd heeft op basis van artikel 52/2, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, om asielaanvragen uit Servië en Macedonië versneld te behandelen.

Verzoeker toont evenwel niet aan hoe hij een nadeel zou kunnen ondervinden doordat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag zonder dralen heeft onderzocht.

Verweerder merkt overigens terecht op dat verzoekers dossier op 8 oktober 2009 aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt terwijl de beslissing pas op 4 augustus 2010 genomen werd, zodat bezwaarlijk kan worden gesproken van een beslissing die overhaast werd genomen.

3.4. Waar verzoeker een "moeilijk te herstellen ernstig nadeel" inroept (zie verzoekschrift, p. 8), wijst de Raad er op dat deze in het kader van huidige asielprocedure niet dienstig kan worden aangevoerd. Immers, verzoeker verwijst hiermee naar de procedure waarin er een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend zoals bepaald in het artikel 39/82, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, wat echter geen uitstaans heeft met de asielprocedure.

3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verweer dat er geen grondige analyse is gebeurd van zijn relaas, dat de motivering van de commissaris-generaal slechts een stereotiepe motivering betreft, dat niet alle relevante gegevens in acht werden genomen en dat zijn aanvraag niet individueel beoordeeld werd, niet verder komt dan enkel het uiten van kritiek. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift inderdaad zijn beschuldigingen niet.

Daarenboven is zijn kritiek, gelet op de vijf pagina's lange motivering sub 1.2. in de bestreden beslissing, onterecht.

Zo oordeelde de commissaris-generaal in casu -terecht- dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden erkend om reden dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht omwille van het niet authentiek karakter van het neergelegde arrestatiebevel, van zijn incoherente verklaringen daaromtrent, van zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn problemen in Biljac in 2005 en van andere ongeloofwaardige elementen in zijn verklaringen en aan zijn bewering dat hij in Servië vervolgd en gezocht wordt door de Servische autoriteiten ten gevolge van zijn oorlogsverleden als strijder (zie bestreden beslissing p. 3), omdat hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat de voorziene amnestieregelingen ten aanzien van ex-UÇK- en ex-UÇPMB-strijders niet op hem van toepassing zijn en omdat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, niet opnieuw in Kosovo kan vestigen.

3.5.2. Verzoeker slaagt er verder niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt vast dat de bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal de authenticiteit van het arrestatiebevel dat hem op 23 mei 2009 door de rechtbank van Bujanoc werd afgeleverd, niet betwist, manifest onjuist is.

Zo leest de Raad in de bestreden beslissing dat uit een onderzoek naar de authenticiteit van voormeld document, blijkt dat deze diverse inhoudelijke en formele gebreken vertoont waardoor hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De commissaris-generaal betwist aldus wel degelijk de authenticiteit.

Verzoeker legde bovendien geen coherente verklaringen af aangaande voormeld document (zie bestreden beslissing, p. 3). Zijn uitleg dat dit niet zo tegenstrijdig is dat zijn asielrelaas moet verworpen

worden omdat “deze betreffen informatie van gebeurtenissen vertelt (sic) door zijn vader”, verklaart de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

Deze incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Bovendien wijst de Raad er op dat elke asielzoeker wanneer hij door de asieldiensten wordt gehoord, onder een zekere spanning staat wegens de moeilijke ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt

Ook de bewering van verzoeker dat de bestreden beslissing enkel het bestaan van de amnestiewet vermeldt zonder hierin verder op in te gaan, is onjuist.

De commissaris-generaal heeft immers omstandig uiteengezet dat de 10 ex-UÇPMB-leden, “de groepen van 10” zoals verzoeker in zijn verzoekschrift p. 9 omschrijft, gearresteerd werden op verdenking van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Giljan of op verdenking van illegaal wapenbezit en dus niet in een context van een willekeurige etnische vervolging of louter omwille van het lidmaatschap van het UÇK of UÇPMB.

Gezien uit de verklaringen van verzoeker, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat hij tijdens de oorlog in Kosovo en tijdens het conflict in Zuid-Servië, nooit ernstige misdrijven heeft gepleegd, op het einde van de oorlog zijn uniform en als zijn wapens heeft ingediend en ook nooit gehandeld heeft in illegale wapens, kan er inderdaad geen overeenkomst geconstateerd worden tussen de Albanen die eind 2008 zijn opgepakt en verzoekers persoonlijke situatie.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht als zou verzoeker een gelijkaardig lot zou ondergaan.

Verzoekers verwijzing naar de artikelen “Serbia: 10 anciens combattants de l’UCK arrêtés dans la Vallée de Preaëvo” van 26 december 2008 en “Kosovo: trois anciens membres de l’UCK jugés coupables de crimes de guerre” van 5 oktober 2009 doet in niets af aan aan voormeld oordeel van de commissaris-generaal. Bovendien benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker poneert dat de amnestieregeling niet gerespecteerd wordt, merkt de Raad op dat dit niet overeenstemt met de informatie afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst die vervat zit in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat voornoemde amnestiewet sedert hij van kracht werd correct werd toegepast en daadwerkelijk ten uitvoer werd gebracht. Ook blijkt uit deze informatie dat geen enkele strijder ooit werd veroordeeld, enkel en alleen wegens zijn deelname aan het UÇPMB.

Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UÇPMB-ers opgepakt werden, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd/wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen vervolgd worden wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren.

Verzoeker brengt geen informatie bij die bovenstaande vaststellingen weerleggen.

Zijn bewering dat het bestaan van het arrestatiebevel lastens hem een bewijs is dat de amnestiewet niet is toegepast, snijdt geen hout. Immers, aan het arrestatiebevel waarvan sprake wordt geen bewijswaarde toegekend (zie hoger). De Raad ziet dan ook niet in hoe een vals document een bewijs kan zijn dat de amnestiewet niet is toegepast.

Verder beperkt verzoeker zich louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat het louter aanhalen van een vrees op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Hierin blijft hij echter in gebreke.

3.5.3. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde posttraumatische stress, wijst de Raad er vooreerst op dat het verzoekschrift geen antwoord biedt op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, maar zich beperkt tot het opwerpen van blote beweringen.

Aangaande de vijf voormelde medische attesten die verzoeker zonder enige commentaar, bij zijn verzoekschrift voegde -en die uit de voorgedrukte tekst blijkt, bestemd zijn voor de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een procedure op grond van artikel 9ter van voormelde wet van 15 december 1980- wijst de Raad er op dat deze geen uitsluitel geven over de oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de letsels werden opgelopen.

3.6. Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad besluit dat aan verzoekers asielrelaas, als zou hij in **Servië** vervolgd en gezocht worden ten ten gevolge van zijn oorlogsverleden als strijder, geen geloof kan worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend.

Artikel 48 van de voormelde wet is niet geschonden.

3.7.1 Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 EVRM, en nogmaals van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; “samen of afzonderlijk genomen”.

Hij beweert dat nergens in de beslissing vermeld wordt waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet, terwijl dit volgens hem een speciale motivering behoeft.

Verder herhaalt hij wat hij reeds in het kader van de weigering van de vluchtelingenstatus heeft uiteengezet, met name dat zijn relaas niet zo tegenstrijdig was, dat hij ziek is en geen medische hulp kan krijgen in zijn land van oorsprong, en dat hij er “gezien zijn arrestatiebevel” evenmin bescherming zal hebben.

Hij vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.7.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verwijst de Raad naar wat hierboven uiteengezet werd.

Aangaande de grief van verzoeker dat de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, leest de Raad in de bestreden beslissing (zie p. 7) dat “op basis van de elementen uit uw dossier” aan verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 geweigerd werd geweigerd.

Inderdaad gezien aan het relaas van verzoeker geen geloof wordt gehecht, kan dit relaas niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen, noch elementen die wijzen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

3.8. Gezien verzoeker de Servische nationaliteit bezit en van hem de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet werd erkend, om reden van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen nopens zijn problemen in Servië, dient de voorgehouden problematiek van verzoeker in Kosovo, niet meer onderzocht te worden.

Immers, de afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker ten overstaan van het land (Servië) waarvan hij (als bipatride naast Kosovo) de nationaliteit bezit -en internationale bescherming vraagt-, volstaat om te besluiten dat hij in de mogelijkheid is om zich onder de bescherming te stellen van dit land voor de vrees ten overstaan van het andere land waarvan verzoeker ook de nationaliteit bezit."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE